ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Ο Α ΠΡΟΣΕΞΗ ἄραγε καλεῖ τὸ μήνυμα τοῦ καρκινολόγου ἰατροῦ καὶ καθηγητοῦ, ὅρος Πῶλ Οὐέλις; Ἀντὶ παντὸς ἄλλου διεξοδικοῦ λόγου λέγει πρὸς τὰς γυναίκας: «Παύσατε νὰ σκοτώνετε τοὺς ἄνδρας σας». Καὶ ἐπεξηγῶν τὴν προτροπήν του, παρέχει πρὸς αὐτὰς τὰς ἑξῆς δύο συμβουλὰς μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ νέου ἔτους: «Μὴν μαγειεύετε φαγητὰ πλούσια εἰς ζωϊκὰ λίπη καὶ βούτυρα. Βοηθήσατε τὸν σύζυγόν σας νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρον. Διότι καὶ τὰ ζωϊκὰ λίπη καὶ τὰ βούτυρα καὶ τὸ τσιγάρον σκοτώνουν». Πρέπει λοιπόν, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν καθηγητὴν ἀπὸ τὸ κρέας νὰ ἀφαιρῆται καθὲ ἴχνος πάχους καὶ νὰ προτιμῶνται τὸ λάδι, τὰ κοτόπουλα καὶ τὰ ψάρια. Ὡς πρὸς τὸ κάπνισμα ἡ σύζυγος θὰ βοηθήσῃ τὸν σύζυγόν της νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρο, ἂν πρώτη τὸ κόψῃ ἡ ἰδία.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, κατ' ἐξοχὴν λιτὸς λαός, ἐφαρμόζομεν ὡς πρὸς τὸ λάδι τοὐλάχιστον καὶ τὸ ψάρι, τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ. Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐσυνηθίζετο ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας μητέρας νὰ βουτοῦν εἰς τὸ πιθάρι μὲ τὸ λάδι φέτες ψωμιοῦ, νὰ τὰς πασπαλίζουν μὲ ζάχαριν καὶ νὰ τὰς δίδουν εἰς τὰ παιδιά των. Ἀκόμη καὶ σήμερον διὰ τὴν μάζαν τοῦ λαοῦ τὸ λάδι καὶ ἡ ἐλιὰ ἀποτελοῦν τὴν βασικωτέραν τροφήν. Εἰς δὲ τὰς περιοχὰς ὅπου ἀφθονεῖ τὸ ψάρι, τρώγεται τὸ κάθε εἶδος ψαριοῦ, διότι κατὰ τὴν γνωστὴν ῥῆσιν, τὸ ψάρι εἶναι ἄριστον, ἀρκεῖ νὰ εἶναι φρέσκον. Ὥστε ἡ ἐπιστήμη τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει ἢ νὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὸ λαϊκὸν καὶ ἀπὸ αἰώνων ἐφαρμόζομενον διαιτολόγιον, διατυπωμένον ἀπὸ τὴν πεῖραν.

□

Η ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ καὶ ἡ συγένειά της ἡ παχυσαρκία, εἶναι κατὰ κανόνα βλαβερὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον, τώρα ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἀναμφισβήτητοι ἀποδείξεις. Ὁ παγκόσμιος ὀργανισμὸς ὑγείας εἰς ἀνακοίνωσίν του τονίζει ἀπεριφράστως, ὅτι τὸ ὑπερβολικὸν πάχος προκαλεῖ τὸν σακχαροδιαβήτην. Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν προστίθεται: «Ἡ πολυφαγία ὁδηγεῖ εἰς τὴν παχυσαρκίαν καὶ μειώνει τὴν φυσικὴν ἐνεργητικότητα. Διαπιστοῦται δέ, ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ βαίνει ὁλονὲν αὐξανομένη εἰς παγκόσμιον κλίμακα».

Περαιτέρω ἀναφέρεται τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ὁ ἀριθμὸς τῶν πασχόντων ἐκ σακχαροδιαβήτου ἦτο αἰσθητῶς μειωμένος εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, ὅπου ἴσχυε τὸ δελτίον τροφίμων.

«Ἡ ἀσθένεια εἰς τὴν ἐποχήν μας ἐμφανίζει μεγάλην αὔξησιν καταλήγει ἡ ἀνακοίνωσις, ἰδιαιτέρως μεταξὺ τῶν νέων ἐργαζομένων ἀνθρώπων».

Ὅσοι ἐζήσαμεν τὸ δρᾶμα τῆς κατοχῆς ἠμποροῦμε νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω. Καὶ ὁ διαβήτης, πράγματι εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ ἡ ὑπέρτασις καὶ πλείσται ἄλλαι ἀσθένειαι, ποὺ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς ἀσθενείας τῆς καλοζωΐας. Ἐπὶ πλέον τὸ περιφρονημένο πλουγοῦρι ἔσωσε πολλὰ στομάχια. Κάτι ξεύρουν οἱ Ἄγγλοι, ποὺ ἔχουν τὸ πόρριτζ ὡς ἐθνικὸν πρωϊνό (φυσικά, ὡς πρῶτο ἀπὸ τὰ τέσσαρα—πέντε ποὺ πρέπει νὰ ἀδειάσῃ ὁ σεβόμενος ἑαυτόν καὶ τὸ ἔθνος πολίτης).

□

ΙΣΩΣ νὰ μὴν τὸ ξεύρουν οἱ πολλοί, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, πατήρ, δὲν ἔγραψε μόνον τὸν «Κόμητα Μοντεχρῆστον», ἀλλὰ καὶ «Λεξικὸν τῆς μαγειρικῆς» διότι, ἦτο μέγας γαστρίμαργος καὶ καλοφαγᾶς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους. Τόσον δὲ ἦτο τὸ κῦρος του ἐν προχειμένῳ ὥστε τὸ λεξικόν του ἦτο περιζήτητον. Ὁ Δουμᾶς πατήρ, λοιπόν, γράφει εἰς τὸ λεξικόν του αὐτὰ περὶ τοῦ σκόρδου:

«Παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ποὺ δὲν ἐπέτρεπεν, εἰς τὴν Ρώμην, εἰς ἐκείνον ποὺ ἔφαγε σκόρδα νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν τῆς Κυβέλης, παρὰ τὴν κακοσμίαν τὴν προερχομένην ἀπὸ αὐτό, παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας Ἀλφόνσου, ποὺ ἀπηγόρευε εἰς τὰ μέλη τοῦ τάγματος τῶν ἱπποτῶν, ποὺ ἵδρυσεν ὁ ἴδιος, νὰ τρώγουν σκόρδον, ἡμεῖς ἀπὸ ἰατρικὴν ἔποψιν συμφωνοῦμε μὲ τὸν Ρασπάϊγ καὶ ὑπὸ γαστρονομικὴν μὲ τὸν Ντυράν, ποὺ συνιστοῦν τὴν χρῆσιν τοῦ σκόρδου, διότι εἶναι ὅπως λέγουν, καὶ εὔχυμον καὶ ὑγιεινόν».

□

ΑΥΤΟ λέγει καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία τὸ συνιστᾶ ἐκθύμως, ὡς ἄκρως ὑγιεινόν. Οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι, μάλιστα, τὸ χρησιμοποιοῦν ὡς χυμόν, ὥστε νὰ τὸ χωνεύουν εὐκολα, εἰς διάφορα φαγητά. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸ παρακάμνομεν. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ σκόρδον εἶχε τιμητικὴν θέσιν εἰς τὸ ἐδεσματολόγιόν μας. Ἀκόμη καὶ ὅταν παρηκολούθουν τὰς τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Σοφοκλέους, οἱ πρόγονοί μας ἔτρωγαν σκόρδα, σέλινα καὶ ἄλλα παρόμοια χορταρικά. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες τρώγουν αὐτούσια τὰ σκόρδα, ἢ τὰ χρησιμοποιοῦν εἰς τὴν μαγειρικήν. Ξεύρουν ἀκόμη τόσον καλὰ τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ σκόρδου ὥστε νὰ ἔχουν καθορίσει καὶ τὰς περιόδους ποὺ πρέπει νὰ τρώγεται τὸ σκόρδον, διὰ λόγους ὑγιεινῆς. Τὸν Μάϊον, ἐπὶ παραδείγματι, «γιὰ νὰ καθαρίζῃ τὸ αἷμα».

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸν τὸ ἔχουν παρακάμει οἱ Ἕλληνες, βλέποντες πόσον δίκαιον εἶχαν εἰς τὴν σκορδοφαγίαν των, ἀφοῦ καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη εἶναι ὑπέρμαχος τῆς χρήσεως καὶ τῆς καταχρήσεως. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ μπῇ κανεὶς εἰς λεωφορεῖον, ποὺ νὰ μὴ πνίγεται ἀπὸ ἀναθυμιάσεις. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ταξί. Ἀλλὰ καὶ πέντε ἀπὸ τοὺς δέκα μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συνομιλήσῃ κανείς, θὰ ἐκπέμπουν εἰπὰς σκορδιχῆς εὐωδίας. Ἀλλὰ ὅπως κατὰ τὴν παροιμίαν, «ἐμπρὸς στὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνος» ἔτσι καὶ «ἐμπρὸς εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ σκόρδου, τ' εἶν' ἡ μπύγα !».

□

ΠΑΝΤΩΣ τὸ σκόρδο, δηλαδὴ ἡ ἀαρεὰ μυρωδιά του, ἐνοχλεῖ τὸν περισσότερον κόσμον. «Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ μὲ αὐτὴν τὴν φοβερὰν μυρωδιάν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ μέσα εἰς τὸ μετρό, ἐδήλωσε πρὸ ἡμερῶν ἕνας Γάλλος, ἔξω φρενῶν, ἐμπρὸς ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς ὄπερας, κτυπῶν τὸ μπαστούνι του μὲ θυμὸν εἰς τὸ πλακόστρωτον. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πλέον ἀφόρητος. Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναπνεύσῃ εἰς τὸ τελεινο !».

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ θυμωμένος κύριος, ὡς γράφει ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς γερμανικῆς ἐφημερίδος. Ἰδοὺ δὲ διατί:

Δὲν φθάνει, ὅτι εἰς τὰ βαγόνια τοῦ μετρὸ συνωθεῖται, ἰδίως κατὰ τὰς ὥρας τῆς κινήσεως, πλῆθος κόσμου, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ καθίσταται μοιραίως βαρεία, ἀλλὰ πολλοὶ ἐκ τῶν ταξιδευόντων ἐν πλήρει ἀδιαφορίᾳ διὰ τοὺς ἄλλους, δὲν διστάζουν πρὸ τῆς ἐπιδιβάσεώς των, νὰ φάγουν σκόρδον ἢ νὰ πιοῦν κατὰ κόρον κρασί.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν εἶναι ὅτι εἰς τὴν φυσικὴν μυρωδιὰν τοῦ ἰδρῶτος προστίθεται καὶ ἡ τοῦ σκόρδου ἢ τοῦ κρασιοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινδυνεύουν ἐξ ἀσφυξίας οἱ ἄλλοι ἀτυχεῖς καὶ ἀνύποπτοι ἐπιβάται.

□

ΤΟ ΚΑΚΟΝ θὰ ἦτο ἴσως ἀνεκτόν, ἂν σταματοῦσε ἐδῶ μολονότι, κατὰ τὰς θέρμας ἰδίως ἡμέρας ἦτο πάντοτε δύσκολον νὰ ταξιδεύσῃ κανεὶς μὲ τὸ μετρό. Δυστυχῶς, ὅμως, προστέθη, τελευταίως καὶ εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς α' θέσεως—ὅπου λείπει κάπως ἡ σκορδοφαγία — ἡ συνήθεια τῶν γυναικῶν νὰ χρησιμοποιοῦν βαρειὰ ἀρώματα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅμως, καθίσταται ἀνυπόφορος ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν βαγονιῶν, ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς πλέον ἀνθεκτικοὺς εἰς τὰς διαφόρους ὀσμὰς ἐπιβάτας. Καὶ αἱ διαμαρτυρίαι ὑψώθησαν μέχρις οὐρανοῦ.

Βεβαίως, ὑπάρχουν πάντοτε οἱ ἀστειολογοῦντες, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦν, ὅτι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀπαγορεύεται τὸ πτύειν» θὰ ἔπρεπε νὰ προστεθῇ καὶ μία ἄλλη, μὲ τὴν φρᾶσιν «Ἀπαγορεύεται τὸ ἀναπνέειν». Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἐζήτησαν τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἀστυνομίας διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ καὶ ἀπειλοῦν ἀκόμη καὶ δυναμικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι περιφέρουν τὰ ἀρώματά των καὶ τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τοὺς πλησίον των, γεύονται τὸ σον αὐθαδῶς τὸ σκόρδον.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΟΛΙΝ

ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Ἕνας μεγάλος βάτραχος ποὺ νήχεται στὰ βαλτονέρια κοάζοντας τὴν μοῖρα του

Τοῦ κ. ΘΩΜΑ ΛΑΛΑΠΑΝΟΥ

Ἀναρωτιέμαι πολλὲς φορές, πότε τὸ Μεσολόγγι εἶναι χειρότερο, τὸ χειμῶνα ἢ τὸ καλοκαῖρι;

Ὁμολογῶ πὼς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὴ διάκριση. Τὸ χειμῶνα τὸ βλέπεις καὶ γίνεται μουσκίδι. Πῶς νὰ μὴ γίνει μὲ τὸ πρωτόγονο, ἀποχετευτικό του δίκτυο;

Ἔτσι τὸ Μεσολόγγι εἶναι ὁ μεγάλος βάτραχος ποὺ νήχεται στὰ βαλτονέρια κοάζοντας τὴ μοῖρα του.

Τὴν ὅλη εἰκόνα τῆς ἐγκατάλειψης τὴ συμπληρώνουν ἕνα πλῆθος ἐδῶ κι' ἐκεῖ τέλματα, μουσκεμένα θαρρεῖς παρασκευάσματα, καὶ σχεδὸν παντοῦ ἀποπλύματα νερῶν παραβγαίνουν στοὺς δρόμους ποὺ κινοῦνται νωχελικὰ δίπλα τους σὰν νὰ χαίρονται τὴν ὕπαρξή τους.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς, πὼς αὐτὸς ὁ βάτραχος εἶναι πολιτεία, εἶναι τὸ Μεσολόγγι, ἡ πόλη τοῦ θρύλου, ἡ πατρίδα τῶν ποιητῶν, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ.

Ἡ σκηνὴ ἀλλάζει τὸ καλοκαῖρι. Ὁ ἀνύποπτος ξένος ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ μείνει μιὰ βραδυά, θὰ καταλάβει γιατὶ τὸ Μεσολόγγι μέρα μὲ τὴν ἡμέρα λιγοστεύει. Θὰ διαπιστώσει κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα ὁ ξένος, πὼς τὸ Μεσολόγγι δὲν ἔπαψε νὰ εἶναι γενναῖο, δὲν ἔπαψε δηλαδὴ νὰ γεννάει καὶ τώρα τοὺς ἥρωές του, γιατὶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἥρωες αὐτοὶ οἱ ἀδάμαστοι ἄνθρωποί του ποὺ μένουν καὶ ζοῦν κι' ἀντέχουν τὶς ἐπιθέσεις τοῦ φτερωτοῦ Ἰμπραΐμ, τοῦ κουνουπιοῦ, ποὺ δὲν σ' ἀφίνει ἥσυχο ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ θὰ πέσει ὁ ἥλιος ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξαναβγεῖ.

Εἶναι δρᾶμα ἡ νύχτα γιὰ ἕναν ξένο ποὺ δὲν εἶναι συνηθισμένος σὲ τέτοιες νυχτερινὲς ἐποποιΐες, καὶ τὴ λέξη δρᾶμα τὴ δανείζομαι ἀπόναν παθόντα ὑπάλληλο ποὺ ἀγωνίστηκε νὰ καταφέρει πρὸ τριετίας περίπου ἀπὸ μιὰ κωμόπολη ποὺ ὑπηρετοῦσε νὰ μετατεθεῖ στὸ Μεσολόγγι.

Κι' ὅταν τὸ κατάφερε, τότε ἔζησε τὸ δρᾶμα. Ἐπὶ δύο χρόνια αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του τυραννίστηκαν, ἰδίως τὸ κοριτσάκι τους ποὺ πραγματικὰ παραμορφόνονταν ἀπ' τὰ κουνούπια κάθε καλοκαίρι.

Νὰ γιατὶ τὸ Μεσολόγγι ὅσο πάει καὶ ἰλιγοστεύει, γιατὶ ὅσο καὶ νἄναι δὲν ἀντέχουν ὅλοι σ' αὐτὴ τὴν ἐπιδρομή, τῶν στούκας, ὑπάρχουν καὶ οἱ δειλοί, οἱ λιγόψυχοι, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ φεύγουν. Στὸ Μεσολόγγι μένουν μονάχα οἱ ἥρωες. Τοὺς δειλοὺς δὲν τοὺς σηκώνει ὁ τόπος.

Γυρίζω 40—45 χρόνια πίσω καὶ κάνω τὴ σύγκριση. Μὲ ἀπογοητεύει. Δὲν βρίσκω καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τότε, ὅπως ἦταν τὸ Μεσολόγγι ἔτσι ἔμεινε.

Μὲ πόση ἀγάπη καὶ συγκίνηση τὸ ἐπισκέπτομαι κάθε φορά. Μέσα ἐκεῖ ἔχω κάτι ἀπ' τὴ ζωή μου, μέσα ἐκεῖ ἔχω ἀφίσει τὶς παιδικές μου μνῆμες. Κάθε γωνιὰ καὶ νοσταλγία, κάθε σπίτι καὶ ὄνειρο!

Τούτη ὅμως τὴν ποιητικὴ εἰκόνα στὴν κάθε μου ἐπίσκεψη μοῦ τὴν ἀμαυρώνει ἡ πρωτογονη ἐγκαταλείψη τοῦ τόπου πτ' ἀντικρύζω.

Ξεθάβει μὲ μιᾶς τὶς λησμονημένες κακὲς νύχτες τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ποὺ μαθητάκος ἔζουσα κι' ἀγωνιζόμουνα τὰ καλοκαίριαμ' αὐτοὺς τοὺς φτερωτοὺς δαιμόνους. Κι' ἡ μόνη μου σωτηρία ἦταν ἡ Τουρλίδα. Ἐκεῖ σ' ἕνα πεζουλάκι κατὰ τὸ μέσο της ποὺ κατὰ τὰ ξημερώματα κατέφευγα, ἐρχόταν παρήγορη ἡ ζείδωρος αὔρα τῆς λιμνοθάλασσσαςκαὶ μοῦ χάριζε γιὰ λίγες ἔστω ὧρες, ἕναν ἥσυχο ὕπνο.

Ὁ δήμαρχος τῆς ἱερῆς πόλεως κ. Μπασαγιάννης σὲ μιὰ τελευταία μας συνάντηση στὸ Μεσολόγγι, μὲ πληροφόρησε πὼς ἐπὶ τέλους τὸ κράτος παραχώρησε ἕνα καλὸ ποσὸν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς πόλεως.

Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν τὸ ποσὸν αὐτό, στὴν κατάσταση ποὺ, βρίσκεται τὸ Μεσολόγγι, θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὰ προβλήματά του.

Πρῶτα—πρῶτα εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἀποχετευτικὰ καὶ ἀποστραγγιστικὰ ἔργα γιὰ νὰ φύγουν τὰ κουνούπια καὶ τὰ ρυπόνερα.

Ἔπειτα εἶναι ὁ ἐξωραϊσμός. Κι' ἀρχίζουμε ἀπ' τὸ Ἡρῶο. Ἐκεῖνη ἡ φρικτὴ ὕπαρξη τῶν ὑπεργείων ὑπονόμων ποὺ ἐκτείνονται καθ' ὅλη τὴ βορεία πλευρὰ τοῦ Ἡρώου, εἶναι ἐγκληματικὴ καὶ ὡς ὑγεία καὶ ὡς τουρισμός.

Ὁ κ. Μπασαγιάννης σκέπτεται καθὼς εἶπε νὰ τὴν μεταβάλει σὲ ἕνα πάρκο. Θαυμασία ἡ ἔμπνευση. Θὰ ἔχει ἔτσι τὴν ἀπόλυτη εὐγνωμοσύνη τῶν δημοτῶν.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ καὶ νὰ φανεῖ ἡ ὁμορφιὰ καὶ ὅλη ἔτσι ἡ φαντασία τῆς δόξας τοῦ Ἡρώου. χρειάζεται χωρὶς διστάγμούς νὰ φύγουν ἀπὸ δίπλα του τὸ Νοσοκομεῖο κι' οἱ φυλακές. Ἔτσι ὁ χῶρος αὐτὸς μετατρεπόμενος σὲ ἄλλο πάρκο, θὰ δώσει μιὰν ἄλλη ὄψη καὶ ἐπιβολὴ καὶ στὸ Ἡρῶο καὶ γενικὰ στὴν πόλη.

Ἐκεῖνα τὰ δυὸ ἐκκλησάκια πίσω ἀπ' τὸν Μπάϊρον καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Μπότσαρη, ὄχι μονάχα δὲν προσθέτουν τίποτε, ἀλλὰ τοὐναντίο, σκοτώνουν τὴν ὅλη ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου. Εὐτυχῶς ποὺ κατεδαφίζονται καὶ θὰ λείψει αὐτὴ ἡ δυσαρμονία.

Ἡ Τουρλίδα ἐπὶ τέλους ἀσφαλτοστρώνεται. Ἦταν καιρός. Νομίζω πὼς θὲν θὰ ταίριαζε ἄσχημα ἡ δενδροφύτευση αὐτοῦ τοῦ μαγευτικοῦ δρόμου ποὺ χαίρεται τὴ λιμναθάλασσα.

Καὶ τώρα ποὺ χάρις στὴ φροντίδα τοῦ συλλόγου «Κωστῆς Παλαμᾶς» ἀνασταυλώνεται τὸ σπίτι τοῦ Παλαμᾶ, ἄς ἀπαλλοτριωθοῦν τὰ ἀπαλλοτριώτα γύρω του ὥστε τὸ σπίτι τοῦ Παλαμᾶ, ἡ Παλαμικὴ σχολή, τὸ σπίτι τοῦ Τρικούπη κι' ἡ μεγάλη πλατεία τοῦ Σολωμοῦ, νὰ ἀποτελέσουν, ἐξωραϊζόμενα, τὸ τρίτο ἀξιοθέατο καὶ ἱστορικὸ μέρος τοῦ Μεσολογγίου.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ὅμως χρειάζεται ἀγώνας. Ὁ Δήμαρχος κ. Μπασαγιάννης καὶ νέος εἶναι καὶ θέλησιν ἔχει.

Ἂν ἐπὶ δημαρχίας του πραγματοποιηθοῦν αὐτά, τότε δὲν θὰ εἶναι μονάχα τυχερός ἀλλὰ καὶ ἄξιος.

Ἂς μὴ λησμονήσει ὅμως ὁ κ. Μπασαγιάννης κι' ἕνα τελευταῖο του χρέος, τὴν προτομὴ τοῦ ποιητῆ Μαλακάσῃ.

Ὅ,τι χρωστοῦσε ὁ Μαλακάσης στὸ Μεσολόγγι τὸ ἔδωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω, τώρα εἶναι σειρὰ καὶ τὸ Μεσολόγγι νὰ κάνει τὸ δικό του χρέος.

ΘΩΜΑΣ Π. ΛΑΛΑΠΑΝΟΣ

Νέαι ἐνέργειαι τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις Τριταιϊτῶν

Ὁ Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Τριταιϊτῶν «ὁ Ἐρύμανθος», τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ κοινωφελὴς δρᾶσις καὶ τὸ μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Τριταίαν προέβη προσφάτως εἰς νέας ἐνεργείας διὰ ζητήματα τῆς ἐπαρχίας. Οὗτω ὑπέβαλεν ὑπομνήματα πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως καὶ τοὺς ἁρμοδίους ὑπουργοὺς διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖ:

1. Νὰ ἐνεργηθοῦν γεωτρήσεις εἰς ὁλόκληρον τὴν Τριταίαν, ὥστε διὰ τῆς ἀνευρέσεως ὑδάτων νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ καλυτέρα ἄρδευσις τῆς περιοχῆς πρὸς ἀξιοποίησιν τοῦ ἡμιορεινοῦ ἐδάφους τῆς ἐπαρχίας.

2. Νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Τριταίας ἡ καλλιέργεια καπνοῦ, ἡ ὁποία διεκόπη ἀδικαιολογήτως ἀπὸ μακροῦ, μολονότι τὰ παραγόμενα καπνὰ ἦσαν καλῆς ποιότητος.

3. Νὰ ἱδρυθῇ εἰς τὴν Τριταίαν ἐργοστάσιον παραγωγῆς γαλακτοκομικῶν προϊόντων, ὥστε οἱ πτωχοὶ κτηνοτρόφοι νὰ διαθέτουν ἐπὶ τόπου τὰ προϊόντα των καὶ νὰ μὴ γίνωνται ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως.

4. Νὰ συσταθῇ εἰς τὴν Ἐρυμάνθειαν τηλεφωνικὸν κέντρον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς περιοχῆς καθ' ὅλον τὸ 24ωρον καὶ ὄχι μόνον ἐπὶ 8 ὥρας ὅπως σήμερον.

Ἐξ ἄλλου ὁ Σύλλογος δι' ἐγγράφου του ηὐχαρίστησε τὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου διότι ἱκανοποίησε τὸ αἴτημά του καὶ ἐχορήγησε δωρεὰν εἰς τὰ 32 δημοτικὰ σχολεῖα τῆς Τριταίας καὶ εἰς τὸ γυμνάσιον Ἐρυμανθείας ὄργανα πειραματικῆς φυσικῆς, γεωγραφικοὺς χάρτας, γραφικὴν ὕλην καὶ ἀθλητικὰ εἴδη.

Τὰ ὑποβληθέντα ὑπομνήματα ὑπογράφουν ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου ὁ πρόεδρας κ. Ἰω. Ἀναστασόπουλος καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς κ. Ἰω. Γεωργόπουλος.

ΣΥΝΕΣΤΗΘΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ "ΕΝΩΣΙΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ,,

ΑΘΗΝΑΙ. Πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ ἔργου τῆς Ἑταιρίας Ἐρευνῶν Ἐπαρχιακῆς Οἰκονομίας, ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ εἰδικοῦ εἰς τὴν περιφερειακὴν ἀνάπτυξιν καθηγητοῦ κ. Ι. Πίντου Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Τραπέζης Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως, συνεστήθη σπουδαστικὴ ἕνωσις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἕνωσις Σπουδαστῶν διὰ τὴν Περιφερειακὴν Ἀνάπτυξιν», σκοπὸς τῆς ὁποίας, εἶναι ἡ συμβολὴ τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἰσόρροπον ἀνάπτυξιν τῆς χώρας.

Τὸ πρῶτον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ὡς ἄνω ἑνώσεως ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς κ.κ. Χ. Αἰγαρδόπουλον, Ν. Δεληγιάννην, Α. Κώνσταν, Θ. Μπουρδέκαν, Φ. Γιαννακόπουλον, Β. Σοφιανόπουλον καὶ τὴν Δ)ίδα Ι. Στυψιανοῦ.

Ἡ κίνησις τῆς ἀνεργίας

Ἀνεφέρθησαν χθὲς ἁρμοδίως 28 προσλήψεις ἀνέργων καὶ 11 ἀπολύσεις ἐργαζομένων.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΩΣ Ο ΓΑΛΛΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΑΙΖΟΝ ΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΒΑΣ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Β'

Καὶ γεννᾶται δικαίως ἡ ἀπορία: Πῶς ὁ Γάλλος Στρατάρχης Μαιζὸν βρέθηκε στὴν Ἑλλάδα; Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Τὸν Νοέμβριον 1825 ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Νικόλαος. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλε τὸν Δοῦκα Οὐέλιγκτον νὰ συγχαρῇ τὸν Νικόλαον καὶ συγχρόνως νὰ συζητήσῃ καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα. Ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸν Στράφορδ Κάνιγκ, τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφὸς Γεωργ. Κάνιγκ ἦτο Πρωθυπουργός.

Ὅταν περνοῦσε ὁ Στράφορδ διὰ Κωνσταντινούπολιν τὸν συνήντησεν ὁ Ἀλ. Μαυροκορδάτος καὶ τὸν παρεκάλεσε καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ ἐνεργήσῃ στὸ Σουλτάνο νὰ χορηγήσῃ ἐλευθέραν Πολιτείαν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν κυριαρχίαν του.

Ἡ συμφορὰ τοῦ Μεσολογγίου ἔκαμε ὅλη τὴν Ἐθνικὴ Συνέλευση νὰ ἐπικυρώσῃ αὐτὴν τὴν ἐντολὴν τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ νὰ μεσιτεύσῃ δι' ἀγακωχήν. Εἰς τοῦτο ἀντέστη μὲ φλογερὰν διαμαρτυρίαν ὁ Δημ. Ὑψηλάντης ἐπιμένων εἰς τὴν τελείαν ἀνεξαρτησίαν.

Ἡ πρότασις ὅμως αὐτὴ τοῦ Ὑψηλάντου ἀπορρίπτεται διὰ βοῆς. Ἀποφασιστικὴ ἐνέργεια τότε τῆς Τουρκίας θὰ μποροῦσε νὰ δαμάσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ μικρὴ διπλωματικὴ εὐκαμψία θὰ ἐξηφάλιζε τὴν ἐπικυριαρχίαν. Δὲν δέχθηκε ὅμως ἡ Πόλη, γιατὶ εἶχε τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ συντρίψῃ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ τύφλα της τοὺς γλύτωσε ἀπὸ τὶς φοβερὲς συνέπειες τῆς ἐσωτερικῆς φαγωμάρας, τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀοπαγῆς.

♣

Ὁ Οὐέλιγκτον μετὰ πολλὰς συζητήσεις συνῆψε τὴν 23ην Μαρτίου 1826 πρωτόκολλον μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας δι' οὗ ὑπέσχοντο αἱ δύο δυνάμεις νὰ ἐνεργήσουν παρὰ τῇ Πόλῃ, ὅπως ἡ Ἑλλὰς ἀναγνωρισθῇ ὑποτελὴς ἡγεμονία κατὰ τὸν τύπον τῶν Παδουναβίων ἡγεμονιῶν. Τὸ πρωτόκολλον τοῦτο ἀνεκοινώθη ἐγγράφως εἰς τὴν Πύλην τὴν 24ην Ἰανουαρίου 1827 ὑπὸ τῶν πρεσβευτῶν Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας Κάνιγκ καὶ Ροβοπιέρου. Ἡ Τουρκία, εὐτυχῶς, ἐλπίζουσα τὴν κατάπνιξιν τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῶν Ἰμβραὴμ καὶ Κιουταχῆ ἀπήντησε μόλις τὴν 27ην Μαΐου 1827 ὅτι δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανένα νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὶς διαφορές της μὲ τοὺς